

Fotók: Ászt., Csízy László
Dizájn: Ászt., Zorro de Bianco
Kiadó: magánkiadás, 2005

Inspirált: Kondor Béla, Ef Zámbo István, Varga Lívius,
József Attila, Nádás Bálint, Cseh Márk.

Üz.létrehozása
Küldött
Mentett
E-mail

Ím évek óta már
áll roskatag a bitó,
étke a belső csend,
árnya egy piros rigó
rám lehel mézesen.

A vérző szép ravatalon
lángé lett már a test,
a bálnabőrű nap koszorúba fon,
vasmarkával fojtogat, akár egy pestisest.

Ám, a fény és a sötét közt,
a gyermekkínok himbáló visszáján
szíved lassabban ver, mint a vágy,
üdvözült szavakon mereng tekinteted,
hol megnyugodna az érzék, az fáj,
hol elszenderül, ott beleremeg.

Az érv, mely vélt angyalköntös
míves-ékkal herélt és göröngyös
tompá lendület, ajkaival megannyiszor
szűkülve bontja szárnyát,
hogy majd a mélyben lobbanva fel,
meddő bordákból szőjön megfakult szivárványt.

Szépnek kapott selymes arcon
enyém a tudatlanság hege,
a kihűlt alkony, mezítelen tény
névtelen nevén,
a láthatatlan mámort, hiába is kínálja nekem.

Ám olykor, ha a lélek dagad,
a tokról a hurkot leveti,
nem rest a redőzött érzelmet,
mint cafatnyi húst szeretni.

*Rámenős barátom a tükörben
csupán csak fénynyomat marad,
néma szava élethű képmásom
csak egy kicsit szarabb.*

*Hisz neki sosem volt gond,
hogy- hogy lehetünk egyszerre
szíamikként két helyen,
és hogy halandóként
miért is van több arcom,
egy fejem, s négy szemem. :-x*

Üz.létrehozása
Küldött
Mentett
E-mail

A megfojtott gerjedelem napja van ma,
bájos igyekvés lenne minden mi, "Az",
mesélj, mikor testem lehunyom,
kékért hajlok még mélyebbre,
egészen hosszú ideig benntartva a levegőt
egy percre sem tovább, mint ahogy neked kényelmetlen.

Pimasz lennék, somolygó, hasztalan kék narancs igazán,
ha tudnálak gyűlölni párban szerelmemért,
nem rád tartozó magányüggővé váltál egy percben
kedvemnek kitéve, mint szerelmesek közös jelenére
feszülő "kényszerzubbonyregény".

Pergetve, dermeszt, fiatal ruhában
fontosnak titulál, a kiválasztott szerető,
magával hozta és vitte magát egy-időben,
csak mikor átkarolhattam lehetett igazán lebegő.
Neki egy csepp tinta a csapolt literben,
nekem létté vált azóta,
a találékony autista a pszichológus szolgálja,
mégsem megalázó önmagam viselte igája. T

Minden nap arra kelek hajnalban, akár négykor,
hogy izzó öntöttvas kályhát, leszakadt két kezedből ráncigálom,
faragott üvegcsontok hagyta szűzies vérfolt, a lepedőn,
fénytől lopott testüket hizlaló buborékok, rajtam szeretkeznek.

Fura szmoking a gyöngyöző izzadság,
lenyálva a testről, az mezítelen marad, csupasz,
a nyelvem türelmetlenül levetkezne,
de bárkit, és mit érint, az összes szó, fertőző kudarc.

Vemhes lelkemből elébb vetélte a szívet a vágy,
mint ahogy a klón meglátta a napvilágot,
rakásra szült komposzt napok,
a sajátos hazugságaimban turkálva ordibálok.
Mevakít az akarat, hogy enyém lehessen egy ok,
amiért még érdemes lenne tennem (valamit),
mást, mint amit eddig már megszoktam magamból,
mondjuk; kiharapni a szememből a látványt,
plexibe öntve medálnak, a 33 éves zárványt.

Ó, az istenekben talált magányt a jobb napokra tettem,
évekkel ezelőtt másra számított a tizenéves vagány,
más ígét sugallt a jövő, mint amilyen lettem,
másban hitt, a rádöbbenő talány.

Egy koldult tegnapot, mit a mára tartogattam,
az ágyékomra helyeztem, csak kár hogy a test hajléktalan,
nincs oly hosszú karom, hogy mi égető azt elkeressem,
– csípős csillámai az elégedetlenségnek fenntartanak – (a dolgok)
szánalmas napi gondok, szokásokat verbuválnak,
a hármas szentség a bajban fontossá vált dédelgetett alom,
mely bármikor szétszéledhet, pusztit küldve odébbállhat. :-x

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Lélekbe vájt rejtek adó hely
Az agy, hol megnyugszik a remegő, a lázas,
Mint a megváltó nyílt sebéből lövellő lángoszlop,
Simogat gyengéden, de közben a bőrre,
Gőzölgő titánt csepegtet vagy százat.
Kék menyegző, kitinpáncél,
A bogár csontváza kívül lett a testén,
A belső fétis helyére lerakódott emésztőnedv,
Irgalom, ám egyben kegyetlenség.

Nemtelenek az angyalok,
Ám, a festő fiúnak festi,
A szobrász fiúnak faragja,
Miért is van az, hogy a szemet,
A nemiség, csak ilyenkor nem zavarja? :-x

Kiöltöztem az estének,
Az este mezítelen testének,
Ragacsos a hangulat
Én vagyok a tanúm,
Hogy egy gyanús angyal pofoz,
Két szárnyával vadul,
Apró különbségek
Megerősítik hovatartozásunk az egyben,
Védencem ártatlan,
Hiszen sosem dugták meg még seggbe. (:o

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Lágy gyantába süllyedt puha moha
És a fény tovasiklik a levél tenyerén
Hasít éles tompora,
Szemtelen alkony, engem megnyert tengerszem
Szemeznék veled,
Sovány hajnalok tükrében látható tomboló türelem
Csak is, mások, tartotta erény,
A zaj véletlen talált menedék,
A csend fejemre omló fedél,
Mi látszani nem enged, és magamtól megvéd. ; -x

Üz.létrehozása
Küldött
Mentett
E-mail

Matt fekete aszfaltból is feltör a fény,
Mikor belecsapódik az eső,
Szememet is újra mossa a könny,
Mint kátrányt a viharfelhő.
Szálról-szájra gyújtja a cigit a kételyem,
Gyufa után kutakodom, s mint füstkarika létezem.

Világra szült mosolyom, fogdámban csak spirál - örvény,
Biztos simogatná lelkem valaki, ha lenne rá kötelező törvény,
Ujjvégem a veríték, a láz holt tengere,
Mindennapos jövőképem a halálvágny ereje.

Ne irigyelj, azért amitől szenvedek,
Véletlen csupán, téves képzelet,
Hogy mily jó a "bölcsek", sokat adó gazdag,
Még-ha valójában pénztelen és szegény,
Nem látható, hogy egyedül van a Kánaánban,
Mert mit kifelé mutat, az, bátor- erős,
Számталanszor pimasz, kemény. :-I

Üz.létrehozása
Küldött
Mentett
E-mail

Könnycseppekben vélt megkönnyebbült kéj,
Elsodor tőlem bármikor egy szempár,
Szeretőn simogat, ölében fény,
Számolod színeit, de vöröset nem látsz.

Zöld szélütött sűrke dagály
Szeretni kéne, de nagyon,
Szebb vagy mindig egy-két évvel,
S én e szépet, elázni kell hagynom,
Mígnem egy grafitporos virrasztásos éjszakán,
A félelem az olvadásig itat át,
Hogy a szerelemmel édesíted
Egy másik ifjú italát. (:-x

Fekete víz a "Kék Duna",
Csak a valcer szépít rajta,
Álmod futó szerelmesek
Budapesti tengerpartja. ;-)

Aranyifjú kékszeme,
Mosolyát úgy adta a számra,
Hogy ki nem hívőlélek, s látta,
Az is rögtön megkívánta. ;-?

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Farok parókat hord a fején,
Bár mindenki tudja, hogy kopasz,
Semmi sincsen igazából rendben a helyén,
Mégis, mindig megtalálja magában a vigaszt. T.

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Elmondtam magamnak büntetésből 100szor,
Hogy mindannyian egy helyről jöttünk e világra,
Egy kitágult, pinából. :-x

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Széttapostam magam. Majdnem jó volt.
Nem bocsátható meg, a megalázkodás.
Mit fontosnak tartottam az egyszerűen szétfolyt.
Nem kellek így magamnak,
Nem kell a sebeimet nyalogató más.

Egy könny magától izzadt, majd lehullt.
Sósavként füstölve illant.
Nyomában a hitem volt az a kékes folt,
Pedig semmi okom nem volt rá, hogy sírjak,
Csak őrizetlen hagyott az önkontrol.

Most didergő árkokon futkos a vízgyöngy.
Eltelik pár perc, a hidegleléstől megfagy.
Mélyen ülő emlékekből megszökött a szépség.
Mevakult a gödör mélyén,
Tán holnapra, vérbefagyva meghal. /:-c

Nem tudok érdek nélkül szeretni,
Csak addig, amíg gerjeszt a vágy,
Csak a cinizmuson tudok igazán jót nevetni,
S ez addig tart, míg egyszer,
Nem akar ágytársának a kaszás. :-x

Üz.létrehozása
Küldött
Mentett
E-mail

Órákon át, hadaró izzadt álom férge,
A gyökerek közt a nedvességet rágja körbe,
A csontokat mélybe küldte az Ámen ég.

Nem érint meg a tapintás gyengédsége,
Hangszál vázmadarak repkednek fákról-tőrbe,
Szárnyaikkal eltakarják,
Hogy mennyi még a messzeség.

Amorfba öltözött összeolvadt porszemek
Koncentrikus körökkel cáfolják a pocsolják
Holdjának szabályos tükörképét,
Jelektől mentes, föld a vízzel, víz a fényvel,
A fény a léggel, lég a földdel,
Alkotja egy gömb, egészét.

Az álom a vitrin mögött,
A hold alattam, a hit felettem,
A dögevők a bomló között,
Ez volt, ez van, ez lesz helyettem,
Mikor még nem laktam,
S mikor már elköltözök.

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Mély görcsbe zárt, mégis oly édesen
dédelgetett lidérc,
gyanútlanul veszélyes érzélem,
robbanó egy szikra által
mely a kiszámíthatatlan értelem egy pillanata
szétsüt. Odaéget.

Függönyakkord, korom a vasárnapi ruhán,
mi a felgyülemlett évek során
égig érő tornyot,
magasztos szobrot emel.

Csak építi, építi, építi,
hol egyenesen, hol girbe-gurbán,
s hol a vég ott összedől.

Darabjai szétgurulnak
a barátok, szeretők, a család előtt,
mit összerakni már nem lehet,
hisz nem azt jelenti már magunknak a másolat
mi volt az eredeti,

A szép vagy rossz könnyen kerülhet máshova,
Mert a jósnő a lapokat kétszer ugyanúgy nem keveri. :-/

Szárnyakat adtál, miket elvesztettem,
valahányszor gondolok rá, próbálok repülni feléd,
de, mint tollától fosztott maradék,
ki már csak a vízen lebeghet – hiába hívja a légüres tér –
nem tehet mást, csak hogy felejtse
milyen közel is volt a felhőkkel csipkézett ég.

Énem, ki közel repült a választott csillagához,
körözött, mint lepke a fény körül,
hisz hitte, hogy lát egy nemcsak látvilágot,
hogy a fényben majd elszenderül, megpihen.
Leült a fény gazdája;
bár a fehértől a lepkét nem látta,
de érezte, hogy valamitől (önmagának) sokat jelent,
hogy nem az örökkévalóságot látja,
mégis táplálja a jövőt s jelent.
Elfújta a lámpást;
megperzselve a pille szárnyát,
Ő azt most simogatja, a heg hátha beforr,
szégyenszemre a magánynak, nem lesz mártír,
Nem lesz lator, – egy kereszten
felfesztve minden kép, mit átélt,
csonkolt érzelmek, kopasz hegedűszó
szivacsos csontváza, megszikkadt izomzat –
az éjjeli moly lassan magához tér,
ha ezentúl lámpást lát, Ő lesz, ki azt eloltja.

Jóét, szép álmokat: mondta a valamikor,
Aki a lámpást elfújta, ki benne volt a lángban,
Most álom húzza szemüket, egymást látva alszanak,
A kül és belvilágot kizárva. :-c

Adni magam, magamból mindig csak adni,
Szemből szembe, vajon mi fog megmaradni,
Ha nem az vagyok, kinek látnak?
Üveggyapot tapad az érfalának,
Ha eltusolom mi volt a vétkem
Az csak látszólag jólétjáték,
Mi Isten szerint bűn, és szerintem is vétek.

*Adni magam, tanulva magamból adni,
Szemből szembe mi fog majd megmaradni,
Ha nem az vagyok, kinek látnak?
Részeitől szép az egész,
Gyakran saját díszes súlya roskatag,
"Külön plázát mindenkinek!"
A meg születő szünet és csend,
Hol kint, hol meg bent marad.
Egy véletlen kiejtett hang,
Sűrűje lesz másik száznak. T.*

Soha nem alszanak az árnyak,
Leskelődnek a sötétből, az
A fényre vár milliónyi forma (kiket bezártak),
Hogy alakká váljanak valamelyikünk testétől.

Mennyi sarka van egy térnek,
Hol észrevétlen elbújhatok,
Fölös szavak és mozdulatok
Mindig többről mesélnek,
Mint amennyit az árnyak táncolnak
Mögöttünk a fénytől zsúfolt térben,
Amennyit hintázik az árnyéktér
A gondolatok sűrűjében. T.

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Immbolyog a móló,
Én mozdulatlan rajta,
Mint afféle magának való ember,
Nem is ritka emberfajta.
S a móló immbolyog alattam.
Nézem a vizet, vezeti a szemem,
Alkut kötött a hangulatom, az est,
Elernyed a nesz, hogy
Magamból megint valamit megmutasson.

És a szem?

Komótosan megemésztett,
Most már belelátok a fekekékbe,
Így teljes az egyedül,
Az óriásnak, morzsákkal teli farzsebébe. :-x

Nem ér semmit az egész élet, kutyaütő, cafka,
– mondta a barátom –
Hányszor éreztem ugyan ezt?
Hányszor mondtam már én is valakinek!
Most mégsem így látom.
Nem vagyok boldogabb, mint tegnap,
és hinni sem könnyebb ma,
ám, az erőt néha attól kapom,
aki józanul azt mondja:
Nem ér semmit az egész élet, kutyaütő, cafka...

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

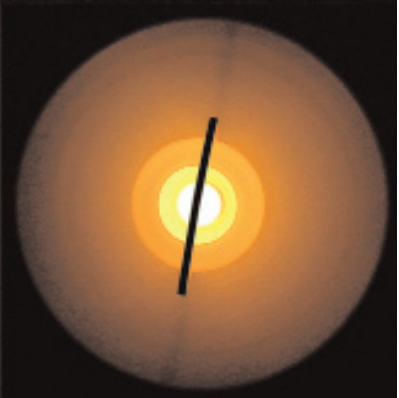
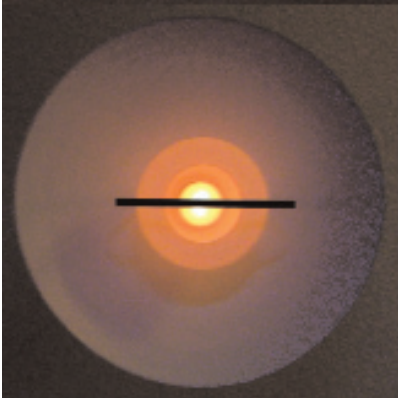
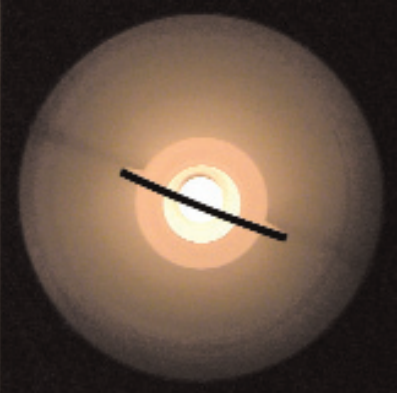
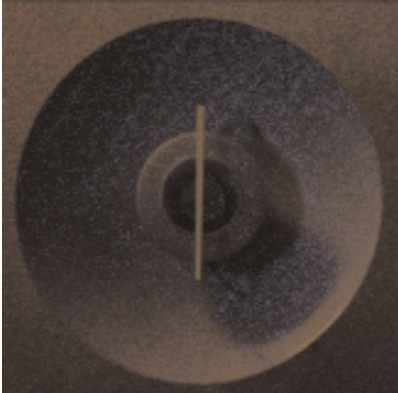
E-mail

Bóknak szánták az életet,
Ezért se sirasd az éveket! (-/

Minden nap elvesztek egy napot,
Látom, hogyan kell fel, hogyan bukik alább,
A köztes időben csak az éveim sürgetem,
Hogy holnap, hátha végleg kizárhatom,
A "majdot" a véletlent, a "talányt". :-X

Nincs hol aludnod?
Gyere fel hozzám
Önzetlenül felajánlom ;-)
Lám, lám egy tányér levesért,
Megvehetem a napi baszásom.

"Jó hogy vagy nekem",
Csak kár hogy oly távol,
Így könnyű a szerelem,
Hisz, az a víz alatt lángol. :-x

nden félár

Ajkamon megduzzadt medúzák dala szól,
Csípnek a szavaim, magamban egy pár beszél,
Erőszakos szerenáddal próbál győzködni valahol,
Testem részei közt pazarló, mihaszna a párbeszéd.

Úgy is elmegyek, pofátlan adok a vágnak,
Pornográf szenvedéllyel tömök be, egy sokra vágyó száját,
Hűtlen hagyom a lelkem, és kétségek közt az agyam,
Tudom jól, hogy az élvezés heves lesz,
De csupán csak, a felejtendő múltam, szikratükre marad.
Nincs ellenérvem, hiába is szítom a vitám,
Mérgező savaktól telítve, senki nem fog szájon, senki sem imád.
Elég lesz egy képmutató mosoly a bárban,
Ugyan csak egy bár, ám ahhoz bőven elég,
Hogy megmutassam mi a "szerelem" az ágyban,
Legényesen mindent, ami belefér. ;-?
Jaj, de ha vége a dulakodásnak,
Kérlek, az ismétlésre, pillantással mondjunk nemet,
Mert, ha véletlenül azonosak lennénk, akkor azért,
Ha különbözőek, akkor, úgy is a megszokás,
Csak egy másik valakivel mehet.

Most megyek, még valakit magamra ráncigálok,
Nem kell, hogy tetsszen, (csak az altest és a száj a fontos)
Tudom jól, az ilyet bármikor csukott szemmel lezihálom,
Letudva napi egy gondot.

Ám, mielőtt egy órára mellé szállnék,
Biztosnak kell lennem benne,
Hogy a sorban a következő félezernél,
Ő lesz majd az életem értelme,
S dugás után, nem kell sietősen hazamennem. :-EU

Üz.létrehozása
Küldött
Mentett
E-mail

Nincsen senkim,
Sem családom,
Sem szeretőm,
Sem barátom.
Pedig próbáltam közel lenni,
Volt, hogy önzetlen voltam,
Mára sok név nélküli
Csak úgy üdvözöl;
Hello- hello, ismerős vagy valahonnan.

A tisztelet, mit kapok, semmit sem ér
Fejberúgás a halottnak,
Koldushitben csak pénzért kapni a mosolyt,
Nem holmi valamiért,
Mit láthatok így hamisnak?
Mit láthatok így valósnak?

Nem láthatták, hogy csúszom le a lejtőn,
Mert, magamba zártam,
Nem okolhatok éppen ezért senkit,
Mert, elbújtam, a zárkámban vártam.
Mostanra lepereg rólam
A véletlen kapott érintés,
Az érzéki szó, karamell,
A legújabb prédámat (a tömegből)
Szemmel választom, hogy
(becsaphassam magam)
Élhettem közösségben valakivel.

Nézd, ott az egyik asszony, jó lesz majd anyának,
A játszótérről, meg valamelyik család, családnak,
Amott meg a szeretőm a strandon hever,
A kései kricsmikben biztos akad barát,
És lesz majd bőven a haver.

Így lehet enyém e világ,
Teljesül a vágyam,
Büszkén szajkózhatom; boldog vagyok,
Pedig mindezt, csak a zárkából láttam. :-)

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Ma elfáradtam,
Próbáltam tenni valamit a holnapért,
Nem volt irgalmas az éjjeli álmom,
Az óránkénti kávé lett a pihenés.

Zenéltem,
De, nem a hangszerem dallama öntötte el a világom,
Hanem a fejemben zszibongó feszültség mulatott,
Ropta ittasan a táncot.

Az idővel zsarolt a gondolat,
Nem engedte, hogy uram legyen az erő,
A pórázt rövidre fogta, ~ ütött-vágott ~,
Ha, álmaimból magamhoztértem,
Ő azon nyomban kézen fogva visszarántott. :-x

Üz.létrehozása
Küldött
Mentett
E-mail

Észre sem vettem, megint belerohantam a nyárba,
egy nagykabáttal, most valamivel könnyedebb,
nekem így jelez a B.U.É.K., nem a hóban járva,
bár most sem történt semmi, csak a közhelyes lett öregebb.

Itt van mindjárt a 341640. óra,
elszámolni minden megtörtént bókkal
mihaszna felesleg,
turkálóba adnám mindet, mi már nem fér a jászolba,
a beteljesületlen korhelylétet,
olcsó löttynek, levesnek.

Mától majd másképp lesz, szól a fogadalom,
nem kell hősnak lenni, ha nem lehet,
láthatatlan, titokzatos irodalom,
amit valaki a tenyérbe vésett,
nem mutatja sem a felet, sem az egészszet,
és azt sem, mi elébe megyünk,
vagy mi az, miről valamelyikünk lekésett.

Így, az alkalom szülte tolvaj okán,
mástól loptam el ezt a harminchetet,
Az merő véletlen lehet csupán,
Hogy a harminchét év, velem ünnepelhet,
ajándéka; hogy magammal meglephetett. @:-x

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Kábultan, (vagy mikor hiszed) józanul és tisztán,
Lásd egyszerre a földet, az eget,
Néha a föld az égre kerül,
És az ég, elszórva az utcán hever.

Lassan-lassan hátad mögött kacsintanak a diákok,
A büszke felnőttkor folyton támad,
Egyre nehezebb megtalálni,
Hogy ezer szóból melyik a helyes,
Az ezer szó, melyikét is válaszd.

Mégis, a kiszámíthatatlan a legszebb élet,
A térben mindenki mást, másképpen kutat,
A biztonság-félelem együtt alkot egy egészet,
Ezért, a látvány és lélek, sokszor teljesen mást mutat.

Majd kiül a nap az égbolt teraszára,
Hogy akkor, éppen kint leszel-e? – Nagy talány –
Minden ajtón, mi feléd nyílik, be kell menned,
Hogy meglelhesd egy csepp tengercseppben,
A horizontig nyúló óceánt. T.

Égből fogyó szürke függöny,
Fura csillogással játszik,
Hogy a ma megtörtén,
Az állónak tűnő esőben,
Csak a csikkekből látszik. :-x

Mennyire fáj Őt megbántani,
Amikor tudod Kit, szeretsz,
Mennyire fáj, mikor rájössz,
Hogy ki, kit mennyire szeret. (:-I

A csalódás újat szül néha,
Cserébe a küzdő lélek erőre lobban,
Egy másik szív ölen, kissé megfutottan,
Elégtételt talál,
A sebző íját visszaadja,
S a megújult lélek mélyén
Felszáradt könnyeiből, emelkedve megbocsát. :-x

Szép vagy nekem, hibátlan.
Tudom jól, milyen a tested,
Bár azt, még soha nem láttam,
Gyengéden nyúltál felém,
– Eltoltam kezed –,
Mert veled szeretkezni,
Még soha sem kívántam. :-X

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Csak azt szeretném, ami volt,
Úgy volt jó, ahogy volt,
Csak azt szeretném, ami volt,
Lelkem tépte, de nekem szólt.

Nem szeretem, ami van
Bár nem fáj semmim,
De nincs is semmi,
Nem szeretem, ami van,
Mert nincsen semmim,
Lelkem pang. :-/

Még mindig kívánlak, szeretlek téged,
De csak úgy tarthatlak meg örök társnak,
Ha lemondok rólad, miattad, érted.

Csak tőmondatban tudom leírni a hiányod,
Számptalan költő száz hasonlattal élne,
Nem szépítem, a nyers vers sorai közt
A vesszőket ezennel kivágom,
Máig szótlán szenvedve a régmúlt hibáktól,
Mielőtt bárki más szerelmet, tőlem remélne. :-o

Üz.létrehozása
Küldött
Mentett
E-mail

Egész nap nem csörgött a telefon.
Nem is találkoztam senkivel.
Pedig lett volna mit mondanom.
Holnap, ha majd kérdeznek,
Mi van veled?:
A ma építi fel, ironkus válaszom. :-x

A bárka oldalán egy kikötözött óriás cet,
Miből pár órára rá, csupasz tépett gerinc lett.
Egyszerű történet egy öregember erejéről,
Mindenki hallott már Hemingway világismert meséjéről.

Az én életem is ilyen szimpla,
Én is küzdök egy hatalmas cápával,
Annyira még sem érdekes senkinek,
Hogy megírja egy időszerű drámának. :-)

Volt egyszer egy barátom,
Ki ellopta szívemet,
Volt egyszer egy barátom,
Ki nem érezte, szeretem.
Volt egyszer egy barátom,
Ki kínozza a lelkemet,
Volt egyszer egy barátom,
Kit, most is barátomnak nevezek. :-)

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Egy barátomnak, kinek ölelése oly sűrű volt,
Mint fenyőfáknak gyantás vére,
Érzésektől feszült testem
Átkarolta, s ezzel védte.

Végre nem, nem kell szégyellnem magam,
Ordíthatok, ha valami nagyon fáj,
Nem tagad meg, nem ad pofont,
Csak mellém ülve vigaszt ad.

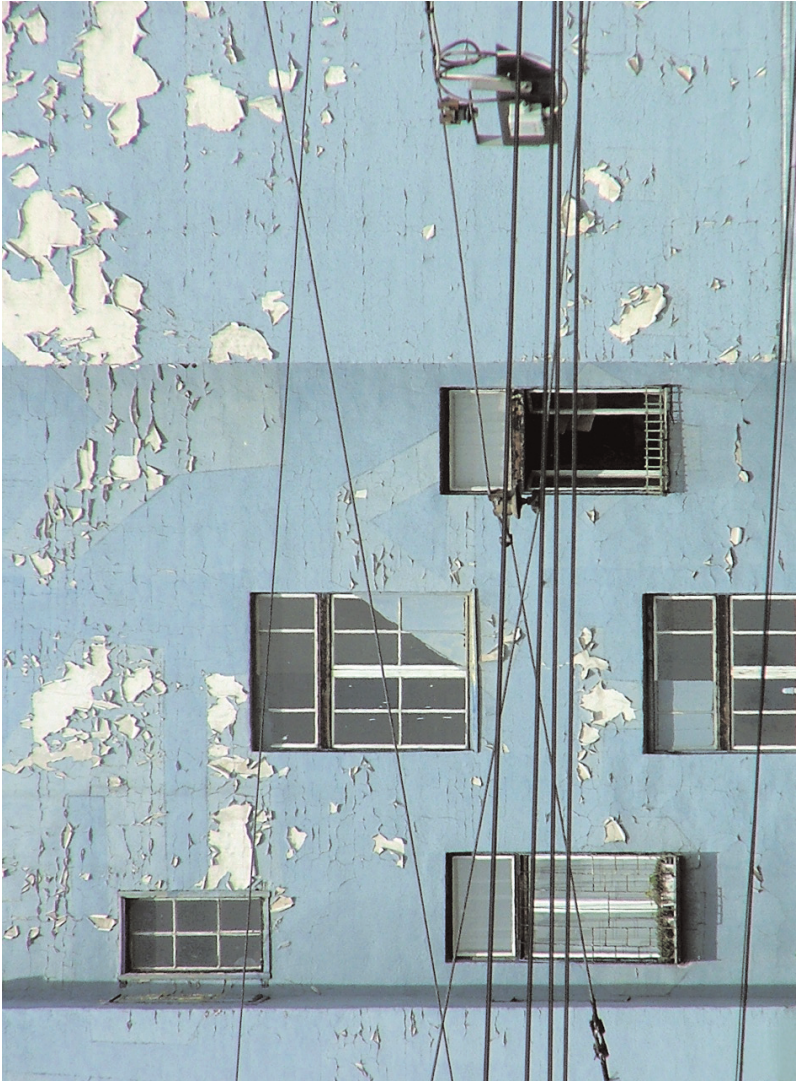
Én adhatok neki bármit,
Az nem ér fel a hozott tudással,
Köszönöm, hogy velem foglalkoztál,
És nem csak egy alkalmi baráttal.

Üz.létrehozása
Küldött
Mentett
E-mail

Hányszor néztem a hajnalt végig,
A konyhából, az ágyból, a siketellő tv előtt,
A bulik után az utcát járva,
A fénypalásttal borított ködfelhők,
Láthatatlan hegyeiről?
Ültem a Duna-parton,
A külföld egy szegletében,
Pucolatlan kórházi ablakok
Repedezett keretében.
Tetőkön a belvárosban,
Éjjeli lokálban, tágra nyílt pupillával,
Csak a napnyugtát kívántam.

Részegen, mindig egyedül,
Hiába volt társaságom,
Szerelmem várt az ágyban,
Csak a kényszer fentlét az, mi teljesült,
Csak a napnyugtát vártam.

Háborúznak a gondolatok,
Mind a múlt, mind a jövő,
Problémám; hogy hogyan tettem
A hiszek egyet, hogy mi a helyes,
Hogyan is volt. Mi illendő.
Most is egy padon ülök,
Az óra talán már a hatodik körbe kezdett,
A központban, kioltották az éjjel fényeit,
A fehér a feketét habzsolva mind megette.

Üz.létrehozása
Küldött
Mentett
E-mail

Egyszer lesz majd vihar, eső nélkül,
Egyszer majd lesz, égő templom hőség nélkül,
Egyszer a tehetség, nem lesz tehetség,
Mert, mint minden konzerv, idővel elévül.

Hányszor véltem támadásnak
A hajnalok hullámzó fényét,
A mindig házasodni akaró menyasszony
Némán agresszív párbeszédét?
Akkor, amikor hallgatni akarok,
A szám helyett az agyam jár,
Tudom, hogy a világ valószínűtlenségét,
Mennyivel növeli az álom,
A lehunyszemű álmatlanság.

Hogy lehet szépet írni a hajnalokról,
Ha a lehűlt levegő, füllesztő, merev, fojtó?
A gyógyszer, ital, drog sem segít,
Mert ez oly szenvedés, mire nincs poroltó. :-x

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Cicomás kórtól független,
Esendő a ma egyszerűsége,
Mindent kiszolgáló lakáj.
Mintha soha nem öregedne
A naprakész képregényben,
Egy vonással rajzolt alakja
A tömeg rózsakertjében,
Egy- egy gyomlálatlan kórót talál.

A reggelből Megannyi ismételt arc,
Az éjjeli járaton tántorog,
A kábaság, sápadt előre csomagolt
Send-wich színeit adja vissza,
A valódit a reneszánsz,
A szimplát a barokk,
A természetesen szépet, a ma világa taszítja.

A halhatatlan szavak hullámai,
Lélekmozgó rádióadó, erőd,
Felgyulladt érzelmek hamvaira
Váró apró manó,
Fejszével, malteroskanállal
A változást csonkig vágja,
Ezzel magára hagyva
A még megmaradt, hitben rejlő erőt. T.

Üz.létrehozása
Küldött
Mentett
E-mail

A föld mellbimbóit nézem a vendégházból.
Az esőt, ahogyan kitartóan szitál,
Pár napra vidékre lógtam a városból,
Hogy kipihenjem, a hétköznapos magányt.

De, nem jó itt sem,
Még akkor sem, ha a dombok,
Erdők kényeztetik a szemem,
Minden tiszta egyértelmű,
És ez az egyszerűség,
Soha nem tetszett igazán nekem.

Pókháló az utcai csapon,
A rozsdás fű csak bokáig nő.
Fél centire a talaj felett, a lombok között,
Biztos lázasan mozog a világ,
Mégis lakatlannak látszik a táj, sivatagnak a zöld.

Valamely kertből rádiós zene szól.
Alig hallhatóan, a hangjegyek távolodnak a koromtól,
Kevésbé tetszem magamnak, mint tíz évvel ezelőtt,
Egyre nehezebb távol tartani magam
A hús-vért megtestesítő gonosztól.

Végeláthatatlan felgöngyölt hófehér vászon,
Egy csíkban gurul le a lejtőn,
Letakarva az ékeket,
Hol alatta, hol felette vagyok,
rálépni nem merek,
Mert rossz látni milyen tiszta,
És szépnek azt;
Ki körötte koszosan hempereg. :-)

Futó időről lerágja, szivacsos
Csontig a húst, az értelem,
Mennyi születik, mennyi is terem
Egyetlen egy csalódásra,
Hányféle felfoghatatlan érzelem?

A maradékot száz patkány várja.
A száz patkány mindegyikét,
Ezer féreg lesi,
Rossz idő jár arra,
Ki magát a lelkének szánja,
Mert, a kicsi a nagyot,
S a nagy az óriást eszi.

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Ha lehunynád a szemed, azt csókolnám s nem a szádat,
nem vágyom a lelkedre, de megsimogatnálak,
összebújva érintkeznénk, csak mit nem féltünk egymástól
egy pihegő mozdulatlan változásban,
a látszatszerelemtől való menekülésben, az elhallgatott távozásban.

Ha lehunynád a szemed, azt csókolnám s nem a szádat,
nem vágyom a lelkedre, de megsimogatnálak
csak ülnénk némán egymás mellett,
s ha egy percben a csend megleli a keresett szót,
foltokban kissé köhécselve, nyugtáznám; kínos e pillanat,
de még így is, mily fenséges, milyen jó. T.

Csak, mert éjjel a kezekben fogtál,
Szemen és testen csókoltál,
Csak azért lettem nyitott tenyér,
Lelkemben marad az, az éj,
Mit akkor, tőled kaptam én. :-)

Üz.létrehozása
Küldött
Mentett
E-mail

Szokatlan feladat a "tanár úrtól"
Tisztességgel búcsút venni attól,
Kit már nem láttam vagy 15 éve,
M megbocsátani, mint a megmaradt egyke,
Az ismeretlenséget félretéve. (:-C

A halaknak a vízfelszín az égbolt,
Nekünk a meghatározó vízszintes alapja,
Pár csepp tinta úgy gomolyog benne,
Mint felhő a légben,
És pont úgy foszlik szerte-széjjel,
Ahogy az éjben az árnyaknak
Örökkön változó alakja. (:-x

Magánügy, hogy ki mit lát a holdban,
De meglépni a kettőt egyben, könnyebb gondolatban,
Mintsem szóban.

Kés a vízben, kulcs a zárban,
Dühöngő férfikor az árvaházban,
Égető érzés, hogy a tartalmam kiégett,
És hogy könyöklő igékből
Rajzolok most mindenféle ízéket.

Időt áll a vidámság, lobbiznak az érzések,
szerettem volna magamról valamit beszélni,
de jobb, ha most lelépek. Tra-la-la tra-la-la.
Tra-la-la la-la La-la-la, befutó a személyvonat,
a bérelt helyem még órákig zakatol,
megvettem az egész utat, hogy leszállhassak valahol.):~x

A tópartján ült egy fiú,
Betűket rajzolt a víz tükrébe,
De bárhogy is igyekezett,
Szó sohasem lehetett belőle. :-x

Olyan volt, mint egy kisiú,
Bár másnak látszott,
Mégsem lehetett felnőtt nékem,
A tépett virág, tövissé vált koszorú,
Most, hogy már messze jár,
Minden gyermek,
Felnőtté vált ellenségem.

Kenyér a szemétben,
És cigizni még mindig jobban szeretek, mint téged,
a gondolat, hogy veled legyek
küzd ellened és érted.

Ha magamon vagy, az pihékből szőtt paplan,
veritékből kisült áramütés tartja lelkem sakkban.
Számталanszor átélt sóvárgás, nem ér fel a mosttal,
olajfényű szembogarad, megnyugvás a gondban.

Várj! Ne, ne menj még!
Nincs már közel, de nem volt rég,
Várj! Ne, ne menj még,
Eszembe jutott egy szó, mely oly rég szólt és nagyon szép,
Nem tudom mondani, és nem merem,
Bárhogyan szeretném, de nem lehet,
Nem tudom mondani, nem merem,
Mert a porzatlan virág nem illatos és nem terem.

A bennünk lakó félőlélek,
miről nem vesz tudomást az akarat,
egyszer csak földre hull,
– mint mikor még zöld volt a levél –
a madárhangnak már nem nyújt fedélt,
a tetszhalott dadogva keresi a szavakat.

A belső látnok, ha nagy a tét,
– a lángot vigyázó – lesüti fél szemét,
Mert szégyenli magát,
alig hallani érthetően egyre halkuló szavát,
mi azt morjolja monoton: Hol vagy?
Hol vagy Te barát? :-c

Üz.létrehozása
Küldött
Mentett
E-mail

A naplemente az, jó,
Az alkony az nem jó,
A zene az, jó,
De ahogyan zenélek az nem jó,
A társaság az, jó,
Akik a társaságom, az nem jó.

Jó a szex,
De, akikkel van az nem jó,
Jó, hogy rövid a hajam,
De nem jó, mert őszül,
Jó cigizni,
De nem jó, mert káros az egészségre.

A mobil az nagyon jó,
De nem jó, mert bármikor elérnek,
Jó, hogy vannak barátaim,
Jó, hogy nem láthatom mindig őket,
Nem jó, hogy ők, nem látnak engem.

Hogy van pénzem az, jó,
Hogy elszórom, az nem jó,
Hogy tisztelnek az jó,
Nem jó, hogy nem szeretnek,
Jó egyedül,
Nem jó egyedül.

Jó, hogy nem vagyok húszéves,
Nem jó, hogy öregszem,
Jó a beherovka,
Nem jó, hogy nem szeretem az alkoholt,
Jó, hogy nem szeretem az alkoholt,
Hogy így ritkán rúgok be,
Jó a fű,
De nem jó, hogy feszengek tőle.

Hogy van Isten az, jó,
De nem jó, mert én nem látom,
Jó durvának lenni,
De nem jó, mert nem tudok durva lenni,
Jó, hogy ismerem a nyelvet,
De nem jó, mert nem tudom használni.

Jim Morrison, jó, hogy meghalt,
Nem jó, hogy mindig slágerlistán van,
Nem jó, hogy van slágerlista,
Jó, hogy nem vagyok rajta,
Jó az, hogy van, aki egyet ért velem,
Nem jó, hogy én nem értek vele egyet.

Jó, hogy utazhatok,
Nem jó, mert utálok utazni,
Jó hogy nevetek néha,
Nem jó, amin,
Hát, jó, hogy kivagyok! T.

Kinek kell az, ki józan, ha megőrül,
Ki örül, ha megróják fegyül,
Nem fáj néki, ha lelkét tépik,
Csak hogy ne lelje magát egyedül.

Kinek kell az, ki "őrült",
Aki kipróbálja milyen is, ha józan,
Csak hogy titokban felejtene (ne tudja meg senki),
Milyen jó volt egykor torzan.

Kinek kell az, ki adta magát,
Mert Ő ilyenné lett e világban,
Ki nem lel teljességet a valósban,
Csak az elérhetetlenben, s hiányban.

Kinek kell, az olyan szűz,
Aki örökkön várja a tökéletes táncot,
Megijed, ha szeplőtlennek hitte teste
Egyszer csak kilyukad magától.

Kinek kell, egy felnőtt gyermek,
Kinek nem volt babája, műanyagból játékkése,
Nem belezett állatokat
Halva szülten, vergődőn vagy élve.

Kinek kell, egy füllelt mese,
Ha nem változhat benne pár sor,
Ha a főhős nem halhat meg,
Mert őt védi, a gyermekkori tündértáltos.

Kinek kell, egy papírra irt elmélet,
Vagy egy elismerő obsitos oklevél,
Az istenhit sem kötelező feltétel,
Hogy az emlékek hantja legyen minden,
Mi a pillanat, egy pillantás, és szemfedél. :-)

Üz.létrehozása
Küldött
Mentett
E-mail

Folyvást keresett képzelt álom,
Az, kivel nem élsz együtt,
De valamivel folyton neked füzet,
Víz tetején lebegő egy dollárok,
– Ha beköszönt –

Az élet is szebb pezsgőmámor,
Ám, a minden elérhető szőnyegétől,
Nem látható, ezért nem olthatod,
A mindent megmásító tüzet. :-/

Magányos a tükör, ha nem néz bele senki.
Ha az ember olykor-olykor belepillant,
Csak a körvonalat látja, más semmit. :-I

Eltitkolt szigetparton, két sirály a víz fölött ríi,
Valahányszor együtt szállnak,
Szomjúságuk, nem oltotta sem a tűz, sem a víz.

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

A szabadságot, hosszú évek után megint ki kéne próbálni,
A ketyegő óra, bár még soha nem járt, póráz a nyakamba,
Na gyerünk ki! Leviszem magam sétálni! /:-I

A Capuccino a kávéházban
Mindig biztonságos bánatszalon,
Csak némán nézek, cigi a számban,
És hála égnek, kikapcsol a best off steron. :-D

Oké az élet, senki sem bánthat,
Biztonságos e perc, e kávéházban. ;-)

A fénynek is van hangja,
Bár a szem azt nem hallhatja,
A világos és sötét közt ingadozva hintál,
Mit árnyékával fest, az nem lány gyengéd,
Hanem durva kemény,
Csak is egyszemélyes látványt kínál.
Megittam anyagtalan testét,
Most lázzá válva, bennem tombol,
Úgy használ, mint egy sliccet,
Hol be, hol meg kigombol. :-/

Milyen jó is cigizni!
Főleg az első korty,
A füstből lopott szippantás,
Biztonságot nyújt, két lélegzetvétel között,
Érezve a megkönnyebbült lélegzetvétel irgalmát.

Úgy félek, hogy nem félek,
Az egyik fülelem be a másikon...
A másikkal már rég nem élek.

Tompák a zajok,
Fel sem tűnik a madárszárnyak susogása,
A zenéből csak a dallam maradt,
Amit bárki, főzés közben is dúdolászhat.

De maradt még egy! :-)
Igazából azt sem félttem,
Mert a lelketem nem adhatom hallásért,
Senkinek sem zálogba, sem cserébe. :-x

Üz.létrehozása
Küldött
Mentett
E-mail

Mikor adhatok tudást egy diáknak?
Azt adjam, amire számít?
Vagy azt adjam, amit én akarok,
Egyszerűen adjak neki bármit,
Mutatva rejtőzködő árnyalakat.
Látassak, hogy láthasson,
Ha majd lát, még láthatom?
Hogy adjam át neki azt az érzést
Mit a zene valójában jelent,
Ha még nincsen múlt,
Csak esetleges jövő, és jelen.

Tanítványomnak évek alatt
Átadtam mindent, amit lehetett,
Aztán, mikor a félelmentől elmaradt az utolsó óra,
Próbáltam vele barátkozni,
De, nem találtunk közös szóra,
Mert nem tudtam levetkezni
A távolságtartó tanári szerepet. T.

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Női cipősarok letört a fejről,
Beszorult egy repedésbe,
Hogy valójában mi történt?
Nem tudok semmit az egészről.
Csak állok felette, nézve,
Bízva a képzeleterőmben,
Bízva a feledésbe. T.

Akik látják a majmot szenvedni ketrecében,
Azok gyilkossá válnak, az Ő emlékezetében. :-x

Azt utálom, ami nekem nem sikerült,
Miközben azért rajongok másban,
Ami nekem nem teljesült. T.

Sokáig vártam rád, hogy ne gyere,
Szerettelek volna látni, de mégsem,
Remegtem a hangodtól, de hiányzott,
Mert meg akartam tartani
A múltunkat hibátlan egészben.

Nem jöttél el, és ezért is gyűlöllek,
Neked soha nem volt jó a négyzet, sem a kör,
Pazaroltad az érzelmeim,
Mikor az, apadni látszott,
Minden szavad gyilkolt-ölt.

Szerettem félni tőled,
Küzdöttem az elérhetetlenért,
Tudtam, eljön majd
Mikor a kevés is sok lesz,
A sok, elenyészőn nagyon kevés.

Elköltöztem. Hallom Te is.
Más úton járnánk most egymáshoz,
Másként élnénk, más szavakkal,
Megint kis pontok lettünk, egymás előtt,
Szegényebbek egy kapcsolattal.

Vártam rád, hogy ne gyere.
Mégvártam, hogy nem jöttél!
Ez az órák nem vészett el,
Mert, a szamarat bár nem lehet,
De most bezeg betörték.):-I

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Kéjes rám nézve, szánalmas ez a szenvedés,
Nem értheted milyen érzés, ami lelke folyton felkavarja,
Nem értheted, mert kit kikötöztek egy virágzó fához,
A pillantások tüzes tánca, már egy idő óta nem zavarja. :-x

Minek a tökéletes, ezeréves kínai váza,
Amit, csak körbejárni lehet?
Nem érinted meg, mert félsz hogy összetörik,
Csak előtte megállsz, használt tányérral kezdedben,
Amiből jóízűen kanalazod, a még délben főzött levest.):-)

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

A korsó letért az útról,
Nem hoz több vizet
Sem a patakából, sem a kútról,
Mégis minden esélye meg van, hogy eltörik,
Mert, ha véletlen nem ejtenék le,
Akkor majd szétlövik. :-D

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Hogy elviselhető legyek magamnak,
Naponta egy József Attilát kellene írnom,
Ha már ez sem elégít ki,
Akkor, két gramm füvet szívnom. :-x

Megint hazudtam.
Szinte ez már folytonos.
Mintha nem lenne elég szavam az igazságra.
Hazudok, miközben az igazat kergetem,
Szívászokat dobálva a csalódásra. T.

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Minden nap megteszem a városban a vadászó köröket,
Minden nap a szívemből húzom ki, a beletört tőröket. :-?

Üz.létrehozása
Küldött
Mentett
E-mail

Szem íriszben sír a gyertya,
cseppjeiben veszi testét,
olajos könnye megszilárdult patak,
lángja sikoly, rend a csend:
zálogba adott gondolatok,
némaságra ítélt szavak.

Az érzék formázott torzó,
kifogott rajt a léte,
bennem már nem lel senki sem gyönyört,
pedig, ha meggyújtják
ismét lenne újra fénye.

Ha lángja szeretkezik,
heget éget a bőrbe,
fénye táncosnőként hívogat
kínálja a gyönyört, és a szépet.
Vöröslő közét azonban meg ne csókold,
mert teste, ott legfájóbb, ott legforróbb.

Ha az idő megáll,
két őrszemként a fejtámlánál,
ugyanaz a láng, vagy mégsem?
A hús most kék, erőtlen viaszos vér,
nem ad lebegést, csak fájdalommal teli verést,
amit mindig meg kell, hogy értsek. :-x

A küszöb sara arc ikon,
Mint ház előn a tornác.
Hergelt évek ujjnyomata,
Drága bélyeg lenyomata arról,
Hogy milyen volt a valóság,
S benne mennyi volt a románc. :-x

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Tükör, korpusz, lomtalanítás,
Lámpa, portré, belső,
Pocsolya, testrész, ház,
Árnyék, ablak, temető.

Nem születnek zsenik,
Csak olyanok, akiknek megjegyezzük a nevét.
A különbség mindenkit folyamatosan ösztönöz,
Nincsen szebb virág, csak szimplán szép,
Nincs ember, ki meztelen, nincs ember, ki öltözött.

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Ennyi év után sem tűnik fel néked!
hányféle szinonimát találok még
 hogy felfogd végre,
 hog ez nem barátság már,
hanem "szerelem" vagy szenvedély!
Egyszerre több emberbe is!,
Kik már számomra elérhetetlenek,
Kiknek valamikor megfogott a testisége
 és ilyen-olyan szelleme.
Nem baj, ha egyszerű *lóránka*,
 de ha az arca,
az agyam parókiáján egy dallam,
 nincs oly megalázó helyzet
 hogy megannyi év után is,
még mindig ne a seggét nyaljam. :-o

Egyre inkább fehér lesz a barát
Nem tudom minek tart, mit gondol rólam,
Ez hiúság lenne részemről csupán,
Vagy ez is csak az agyamban dúdolgatott
 Felesleges hetedik szólam?

Üz.létrehozása
Küldött
Mentett
E-mail

Matrioskababákként álltunk egymás mellett,
a könnycsepp résen leselkedett
hogy majd e perc lesz talán az alkalom.
A vékony hártya mögül beletörődtünk,
hogy lassan-lassan, lassan, lassan,
áttetszővé válik a repülő,
és a csend nyargal a szavakon. :-o

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Épphogy csak tudtam a neved,
Máris izzadt a lepedőnk, izzott az ágy,
Fél óra barátság, egy óra szerelem múltjával
Kihűlt a kék, hiány a vágy.

Mégis, a lebegő tükörgömb valómként szállt,
Bár másra nem talált (az egy óra), és olyan is lett,
Mint mikor egy krómlabdát feldobunk az égbe,
Csak, hogy hadd örüljék a szem. :-0

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

Nem engedted ajkad hozzám,
Igazad lett, hisz a "volt" az csak kaland,
Kipróbáltad egy fiú testét,
Így az érzés, csak az ujjvégeden maradt.

Csodálatos volt az a párszor,
Bár csak jönne még a ráadás,
Mint selyemgubók hömpölyögtünk,
Kár, hogy elhittem a látomást.

Dühös vagyok, hogy szemed más nézi,
Az enyémet belülről soha meg nem láthatom,
Talán ebben van a magyarázat,
Miért is gondolom,
Hogy egy fantomkép lett a táltosom.):-(

Üz.létrehozása

Küldött

Mentett

E-mail

A kirakatban, pirosra festett fatulipánok,
És én bámulom őket, mint lila platánok
Árnyékát a gulipánok. T.

Furcsa látni hogyan is változik a test,
Húszévesen más alakot ölt,
Harmincon túl, ismét más arcot fest. :-x

A Szabó évek óta a ruháját stoppolja,
Csak mi ingert ad néki arra költ Ő,
Rosszra sikerült kecskerímek,
Olcsó szavakra dobált poéma,
Rádöbentti, hogy mily kevés egy emberöltő. :-x

Üz.létrehozása
Küldött
Mentett
E-mail

Láttam ma egy embert,
Ki felmászott a létrán, hogy kitűzze a nemzetiszín zászlót,
– Leesett szegényke –
De számára, ez az ünnep örökké emlékezetes lesz mától. :-D

(augusztus 20.)

Ha újra kell majd élnem,
Legyek bármi, csak ne kertitörpe,
Mert utálnék egy kertben állni,
Festett arccal, gipszbe öntve. <:80~

